

de burde tage sig af. Jeg vil som sagt anse det for rigtigt, at de i Forvejen har det, uden at det udtrykkeligt staa i Loven. Naar det staa udtrykkeligt i Loven, er man aldeles ikke Herre over, hvad der kan ske, navnlig naar man ser hen til, hvad der staa i den sidste Sætning i Punkt 7 i § 13. Der staa nemlig: „eller afvise et fra anden Side fremkommet Tilbud om saadant Arbejde“. Hvad er det for en „anden Side“? At et kommunalt Kontor er nævnt, det kan man forstaa. Det er et autoriseret Kontor, som har den Opgave at anvise Arbejde. Det ved man, hvad er, det kan man tage og føle paa, der er her noget officielt at gaa ud fra, og det kan ingen have noget at indvende imod. Men „fra anden Side“! Hvem er denne „anden Side“? Lad os sætte det Tilfælde, at der er Strid indenfor et Fag, og saa Arbejdsgiverne, som her er den „anden Side“ kommer og tilbyder f. Eks. en hel Masse Mennesker i det paagældende Fag Arbejde, vil gøre dem til Skruebrækkere. Er det ikke farligt at indføre en Strid om dette Spørgsmaal i en Arbejdsløshedskasse? Og saa skal Nævnet eller Ministeren afgøre Spørgsmaalet. Men det er ikke altid selve Afgørelsen, det kommer an paa, men det gælder ogsaa om at vinde den Tid, som har været nødvendig for det Vrøvl, der skal gøres. Man kan f. Eks. tilbyde en Mand Arbejde paa Skrømt, og Arbejderen modtager det ikke. Der er her Anledning nok til at bringe Strid ind i Arbejdsløshedskasserne fra Sider, som efter min Mening ikke burde have udtrykkelig Paataaleret i det foreliggende Forhold. Jeg sagde, at jeg kunde tænke mig, at de forskellige Arbejdsløshedskasser, som efterhaanden har paataget sig Arbejdsanvisning; og knyttet den til deres øvrige Virksomhed, træder i Forhold til det kommunale Anvisningskontor, og deri ser jeg kun noget godt. Men jeg er rigtignok bange for, at hvis man giver Adgang til at bringe saadanne Stridigheder ind for dette Forum, opnaar man, som jeg har nævnt, akkurat det modsatte af, hvad man tilsigter. Man opnaar at skabe Uro i Arbejdsforholdene, og det tilsigter man dog vel ikke. Derfor mener jeg, at den sidste Bestemmelse i § 13, Punkt 7 bør gaa ud, og at der maaske kunde indføjes i samme Stykke, at der selvfølgelig skal foreligge fyldestgørende Grund for at nægte at modtage Arbejde, eller noget lignende.

En Arbejdsanvisning sammen med Arbejdsløshedskasserne kan vel efterhaanden forme sig som en paritetisk Virksomhed. Jeg kan tænke mig det, og i hvert Fald vil jeg udtale det Haab, at det maa kunne lade

sig gøre, thi det er ikke unaturligt, at de to Parter, som er fælles om Arbejdsforholdet, taler om dette Forhold. Jeg ved, at man et Sted her i København har forsøgt at lave et fælles Anvisningskontor, men Forhandlingerne er strandede paa et saa aldeles uvedkommende Spørgsmaal som dette, i hvilket Lokale Anvisningen skulde være, idet Arbejderne har holdt paa, at deres Anvisningskontor maatte være sammen med Kontrollen af deres arbejdsløse for at spare Udgifterne til Administrationen. Af denne mere formelle Grund afbrødes Samarbejdet, saa at det ikke blev til noget. Hvis det er den Slags Pillerier, man vil hænge sig i, er det naturligvis vanskeligt at se en Fremtid for disse paritetiske Arbejdsanvisningskontorer. Men hvis man vilde se lidt stort paa Forholdene paa samme Maade, som Arbejderne har gjort det ved at sætte sig ud over saa mange andre Forhold ved Arbejdsløshedskasserne, skulde jeg tro, at det var muligt at opnaa Enighed indenfor mange Fag i alt Fald om en fælles Ledelse af deres Arbejdsanvisningskontor.

I §§ 14 og 15 er der ogsaa gjort nogle Ændringer, men jeg tror, at jeg kan skaane Tinget for en større Omtale af dem. Kun med Hensyn til § 15 vilde jeg gerne stille et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Der staa i Motiverne, at Forudsætningen for denne Paragraf er, at man i Fremtiden skulde undgaa de gentagne Henvendelser til Lovgivningsmagten om ekstraordinær Hjælp til arbejdsløse. For at undgaa dette skal der gives Kasserne Adgang til at yde deres Medlemmer en ekstra Understøttelse ud over det, der er fastsat i den almindelige Vedtægt, og for at skaffe Penge til dette skal der skabes en Reservefond, „der svarer til to Aars Udgift“ — der menes vel sagtens den dobbelte Udgift — „til de ordinære Understøttelser, beregnet paa Grundlag af de sidst afsluttede 5 Aars Regnskaber“. For det første vil jeg nu sige, at man kan vel ikke saadan i Almindelighed sikre sig imod Jordskælv. Og naar en saadan økonomisk Krise vælter sig ind over Landet, at den udtømmer alle bestaaende Hjælpekilder og render alle forsikrings-tekniske Beregninger over Ende, kan man ikke forlange, at de, der lider stærkt derunder, skal afholde sig fra at give deres Klager til Kende og fremsætte deres Krav. Men hvis det er Meningen, at man skal møde, hvad skal jeg sige, de mellemekstraordinære Forhold, de Forhold, der er udenfor det ordinære, paa den Maade, at Staten tilbyder at give et Tilskud til Kontingentet til at skabe en Reservefond for, synes jeg,